

forfatningen. Om denne Fællesforfatning yttrede den ærede Krigsminister nogle Ord, som jeg ikke kan undlade at nævne og henlede Opmærksomheden paa for den besynderlige Tvivls Skyld, som deri indeholdtes. Den ærede Krigsminister sagde nemlig, at det er jo ikke umuligt, at Fællesforfatningen skabte en fælles Repræsentation for hele Monarchiet, sammensat efter Folketallets Forhold. Jeg beder de ærede Herrer lægge Mærke til, at der blev sagt, at det er ikke umuligt. Vi have hørt den ærede Premierminister under denne Sags 1ste Behandling udtale det som Noget, der ikke kunde være Tvivl om, at det absolut vilde blive saaledes. Det synes mig nu besynderligt at høre en Minister omtale som noget Ikke-Umuligt, hvad den ærede Premierminister har udtalt som saa afgjort, at den ærede Premierminister fandt, at det var stærkt, at man kunde yttre Tvivl i saa Henseende.

Den Taler, der sidst havde Ordet, advarede imod nu at gaae ind paa Betragtninger af, hvad der kunde være ønskelige Forandringer i den specielle Grundlov; man maatte nu holde sig paa det Standpunct, som Regjeringen til sidst havde indrømmet, at der kun skulde være Tale om, nemlig de absolut til Gjennemførelsen af Fællesforfatningen nødvendige Forandringer i den specielle Grundlov. Det er nu denne Adskillelse, som jeg, i Overensstemmelse med, hvad jeg under Sagens første Behandling havde den Ære at udvikle, aldeles ikke kan fastholde som Noget, man skal gennemføre. Hvad der er nødvendige Forandringer i den specielle Grundlov med Hensyn til en fælles Grundlov, som man ikke kjender, troer jeg ikke man kan afgjøre; thi der er en anden Nødvendighed end denne blotte Afgrænsning af visse Gjenstande, der skulde høre hen paa det ene eller det andet Sted. Der ligger i hele den indre Textur af Forfatningen, i den

hele Bygning, en anden Nødvendighed. Fællesforfatningens hele Vægfærdighed vil, uden at der siges et Ord derom, med den allerstærkeste Nødvendighed yttre sin Indflydelse paa, hvad den enkelte Forfatning, hvad enten den affattes i disse eller i hine Udtryk, i Virkeligheden bliver til, og denne Nødvendighed er saa bestemt tilføede, at, naar man virkelig vil have en sand Forhandling om Specialforfatningen og skrive den med Bevidsthed om, at den kan passe vel til Fællesforfatningen, saa maa man kjende denne sidste. Men dette er en Bemærkning, jeg kun vilde hense til i Forbigaaende.

I Sagen selv stemmer jeg for det foreliggende, af den ærede Premierminister stillede, Endringsforslag. Alle de Grunde, der ere udviklede af den ærede Premierminister og af den ærede Krigsminister, falde for mig sammen i den ene Tanke, at, saasandt der skal være en Statsenhed, en Genhed af Monarchiet, saasandt maa denne Genhed medføre, at Spørgsmaal, der angaae Borgernes Pligt at værne om Fædrelandet, henhøre under den fælles Lovgivning. I mange Ting kan der være Særegenheder i de enkelte Landes Indretninger, hvortil der maa tages Hensyn, og derfor maa der være særlige Forfatninger og særlige Lovgivelser; men jeg troer, at, jo mere man lader sig gennemtrænge af den Tanke, der ligger til Grund for den almindelige Børnespligt, at det er den almindeligste og første Børnespligt, med Hensyn til hvilken ingen Forstjel kan eller bør finde Sted, desto mere maa man erkjende, at det er en Sag, der hører hen under Fællesforfatningen, og jeg skal derfor ikke indlade mig paa at udvikle, at der endogsaa kunde komme ganske besynderlige Uregelmæssigheder frem, naar man ikke gif ind derpaa, men dog gif ind paa, at Fællesforsamlingen bestemt og bevilgede Antallet af Mandstabet.